Колись в одному зі світів, що виникають і поринають в небуття з веління Всевишнього, Чоловік, який заховався від грози в найближчу печеру, чекаючи заки мине злива, побачив, що повз нього летить сліпуча могутня блискавка, і це його так вразило, бо він ніколи зблизька не спостерігав такого дива, що він, мимоволі забувши про страх і небезпеку, вигукнув, яка блискавка гарна.

А що блискавка була ще дуже молода й недосвідчена, і їй ніхто доти не казав, що вона чимось відрізняється від інших, а вже й поготів не захоплювався нею, то від цього вигуку їй дивно защеміло серце, внаслідок чого вона зупинилася і, пригадавши зауваги своїх родичів ніколи надто близько не наближатися до нікчемних людей, нікчемність яких випливає з їхніх немощів і слабкості, що крім підступу й прикрощів нічого не приносять тим, хто з ними спілкується, приборкала свою лев'ячу сліпучість і молоду силу до мишачих розмірів, а тоді, ще коротко повагавшися, наблизилася до чоловіка.

Так відбулося їхнє перше знайомство, і відтоді вони заприятелювали, бо могутня Блискавка з першого погляду до нестями закохалася в кволу людину.

"Мої родичі мають упередження до людини тільки тому, що вони її не знають. Якби вони її побачили зблизька, як я, вони одразу змінили б свою думку", розмірковувала блискавка, упадаючи біля чоловіка.

"Таке нерівне спілкування ще ніколи не доводило до добра!" — вболівали блискавчині родичі й знайомі, однак блискавка переконувала їх, що це їм тільки так здається тому, що вони літають у хмарах і ніколи не ходили по землі, а якби вони ступили бодай один крок і глянули в очі людині, їм відкрилося б те, що досі для них за сімома замками.

"Бути могутнім і ходити, не розгинаючися, завжди шкодить унутрішній рівновазі, не залежно від причин, що спонукують до цього",—

щоразу нагадували вони, проте блискавка була така закохана, що не слухала жодних порад і вмовлянь. Та й як їй було зважати на поради нехай і яких досвідчених родичок, братів і сестер, коли доти на блискавку ніхто не дивився очима, променистими від захоплення, й не повторював уголос, яка вона незрівнянна, а від цих очей і голосу в молодої блискавки йшла голова обертом, і в усьому її тілі струмувало життя, якого вона досі не звідувала? Адже блискавка не знала нічого, що могло зрівнятися з поглядом людини, і за цей єдиний погляд блискавка ладна була виконувати найменшу забаганку істоти, яку її родичі несправедливо називали кволою і підступною.

Отож невдовзі й сталося, що з великої любові до людини блискавка дала себе ув'язнити в електричну лампочку, ба більше — не тільки заходилася обертати для чоловіка турбіни, а й прозрадила, як її тіло можна витягти дротами високої напруги, загнати в баняки, пилосмоки й пральні машини, бо на початку, заки чоловік призвичаївся до цих див, кожен новий вчинок блискавки викликав у чоловіка подив і захоплення, заради якого блискавка ладна була потяти себе на шматки.

Зрештою, що означали будь-які випробування, коли захоплений погляд людини здавався їй найбільшою нагородою, і блискавка, умліваючи від щастя, виконувала для чоловіка найчорнішу й найневдячнішу працю, слугуючи й догоджаючи йому.

Але час минав, і чоловік, який преконався, що може замітати блискавкою всі кути, став нудитися й вередувати, кажучи собі, мовляв, усе, що блискавка чинить для нього, не таке вже й надзвичайне, та й сама блискавка зблизька далеко не така гарна, як це вона здалася йому першого разу, що ж до її праці, то це хтось інший напевне міг би виконувати далеко ліпше й краще, ніж вона.

А що чоловік, як то властиве людині, мріяв про недосяжне, а тут ще й блискавка постійно товклася у нього на очах, заважаючи думати про вищі матерії, то чоловікові блискавка стала такою осоружною, що він вирішив пошукати собі цікавішої й не такої згарьованої напарниці.

"Блискавка стала надто буденною",— виправдувався сам перед собою чоловік й почав, спочатку нишком, а тоді й відверто зраджувати її.

"Пощо ти терпиш таку наругу від нікчемного смертного створіння?"— дивувалися під час грози блискавчині давні подруги, намагаючися вирвати свою бідолашну родичку з добровільної неволі.

"Я люблю людину",— казала блискавка, залишаючися слугувати невірному чоловіку, хоча його зрада й палила їй серце.

"Може, одного дня чоловік таки отямиться",— потішала себе блискавка, вмиваючися сльозами,— "й знову гляне на мене променистими очима захоплення, без яких і світ не світ".

Але час ішов, а чоловік дедалі більше вередував, бо йому здавалося, що він уже всесильний, коли могутня блискавка ходить в нього в найзадрипаніших служницях.

Напевно так воно тривало б до віку, якби однієї днини чоловікові не забаглося позбиткуватися зі своєї давньої приятельки.

— Як я міг будь-коли приятелювати з тобою, коли ти бридка шерепа! — встиг лише вигукнути чоловік, замахуючися рукою на блискавку.

Проте вдарити блискавку в обличчя йому вже не поталанило, бо блискавка, якій чи то нарешті урвався терпець, чи просто вона того дня встала з ліжка не на ту ногу, а чи просто очі людини, в яку вона закохалася, здалися їй не променистими, як колись, колодязями, а шматочками гнилої риби, що блискавку миттю звільнили від кайданів, і блискавка, вперше від довгого часу випроставши на весь зріст скоцюрблену спину, відважила чоловікові такого ляща, від якого загинуло все людство.